

DEĞİŞİM

Allah'ın lütfu ve ikramı; biriktirdiğimiz, kıyamete kadar biriktireceğimiz ve biriktirebileceğimiz her şeyin toplamından daha değerlidir.

İnsan yaşadığı için ölür ve öleceği için yaşar. Bu iki sabit mutlak, Yüce Allah tarafından "yaratılmışlardır." Bunu tüm insanlığa hediye ettiği "müjdeci, uyarıcı" (Fetih 48/8) ve "her şeyi açıklayıcı" (Kasas 28/2) Kitabında bildirmektedir: **"Ölümü ve hayatı yaratan O'dur..."** (Mülk 67/2)

Aynı ayetin devamında Allah, bu yaratma işinin sebebini açıklama lütfunda bulunmuştur:

"Bunlar; hanginiz daha güzel iş yapacak diye sizi yıpratıcı bir imtihandan geçirmek içindir. O güçlüdür, bağışlayıcıdır."

Minik bir beden halinde anne karnından imtihan salonuna sevk olan insanın, doğduğu anda hiçbir birikimi yoktur:

"Allah sizi annelerinizin karnından çıkardığında hiçbir şey bilmiyordunuz. Ama size dinleme ve ileri görüşlü olma (basiret) özelliği ile gönüller vermişti. Belki görevlerinizi yerine getirirsiniz." (Nahl 16/78)

Doğduğu andaki tecrübesiz ve dolayısıyla da bilgisiz halini işlemeye başlayan insan, doğumundan ergenliğe kadar ki süreçte çevresini, yeri, göğü, kendisini, öteki insanları, öteki canlıları ve etrafındaki her şeyi, yani soyut-somut muhatap olduğu bütün yaratılmış ayetleri gözlemleyerek, okuyarak, inceleyerek ve değerlendirmeye alarak Yüce Allah'ın varlığı hakkında bilgi sahibi olmaya başlar. Her şeyin O'nun yaratmasıyla olduğu hakikatine erişmeye başlar ve böylelikle misal Rûm 27. ayetten edinebileceğimiz **"Yaratan ve sahip Olan sadece Allah'tır"** yargısını yavaş yavaş zikretmeye başlar. Her insanın, ergenliğe geçiş itibarıyla de bu bilgiye dair zerre kadar şüphesi kalmaz:

"Rabbin, Ademoğullarının bellerinden nesillerini aldığı anda yani kadınlarda ilk yumurta hücrelerinin rahme düşmesinde, erkeklerde ilk sperm üretimi gerçekleştiğinde onları kendilerine karşı şöyle şahit tuttu: 'Ben sizin Rabbiniz (Sahibiniz) değil miyim?' Onlar da 'Evet! Sahibimizsin. Biz buna şahidiz.' dediler. Artık kıyamet günü, 'Biz bunun farkında değildik' diyemezsiniz." (A'râf 7/172)

Demek oluyor ki insan, ergenliğe girene değin, bizzat kendi gözlemleriyle öğrenir ki kendisi de dahil olmak üzere kainat ve kainattaki her şey, Yüce Allah'ın özel mülkü ve kusursuz eserleridir. Rabbiniz, gözlem sonucunu edindiği bu bilgiye yüz çevirmeye yeltenen insanları, adeta "bir daha bakın" diye uyarır:

"Üstlerindeki göğü bakmıyorlar mı, nasıl yükseltmişiz ve nasıl süslemişiz. Onda çatlaklıklar yoktur." (Kâf 50/6)

"Üst üste yedi kat göğü yaratan da O'dur. Rahman'ın yaratmasında bir uyumsuzluk göremezsin. Bakışlarını oraya çevir; bir çatlak görebilir misin?" (Mülk 67/3)





Hatta Rabbimiz ısrar eder ve meydan okur:

“Sonra bakışlarını iki defa daha çevirip de bak, gözün umutsuz halde bitkin düşecektir.” (Mülk 67/4)

Var olan herhangi bir şeyin O'na ait olmadığını iddia etmek ve var olan herhangi bir şeyde uyumsuzluk aramak gibi atılımlar bizi çaresiz ve bitkin düşürecektir.

Bunun akabinde, insan ergenlik seviyesine vardığında akla ve kalbe kod edilen bir başka bilgi, hatta en mühimi, doğru yol bilgisidir. Allah'tan başka ilah olmayışı ve sadece O'na kulluk edilmesi halinde felah bulacağı gerçeğidir:

“Biz insanı, çok bileşenli döllenen yumurtadan yarattık. Yıpratıcı bir imtihandan geçireceğiz; o nedenle onu dinleyen ve gören bir varlık haline getirdik. Ona doğru yolu gösterdik...” (İnsan 76/2-3)

Peki, o doğru yol neymiş:

“Gerçekten Allah, benim de Rabbim, sizin de Rabbinizdir. Öyleyse O'na ibadet edin. Dosdoğru olan yol işte budur.” (Âl-i İmrân 3/51)

İnsan 2-3 ve Âl-i İmrân 51 ayetlerini kombine ettiğimizde vardığımız netice şudur: Yüce Rabbimiz her insana doğru yolu göstermiştir ve göstermeye devam etmektedir. Her insan doğruyu, yani sadece Allah'a ibadet etmesi gerektiğini çok ama çok iyi bilir. Yüce Allah bu zarureti her kulunun zihnine ve kalbine en güzel şekilde nakşetmiştir.

Lakin dünyadaki varoluşun en hassas ve en can alıcı mevzusu tam da bu noktada zuhur eder. Ergenlikten itibaren bu doğruların içselleştirilmesini takiben, dünyevi menfaatler de kendilerini bu aşamada belli etmeye başlar. Fıtratını bozmaya meyilli olan insanoğlu için bu iki mefhum (doğrular ve menfaatler) gitgide polarize olur ve ikisi arasında çatışma başlar. Bu çatışmada alacağımız bir tavır, seçeceğimiz bir yön olması gerekecektir.

İşte dünya imtihanı budur. İmtihanımız tercihler imtihanıdır. Doğruları mı; yoksa menfaatlerimizi mi, dünyayı mı; yoksa esas hayatı mı, sadece Allah'a kulluğu mu; yoksa haşa O'nun makamına denk ortaklar affetmeyi mi, sabrı mı; sabırsızlığı mı, samimiyeti mi; kendine yalan söylemeyi mi, peşin ve kısa olanı mı; yoksa hakiki, sürekli ve değerli olanı mı tercih edeceğimiz test edilir. O'na güvenip güvenmeyeceğimiz, sadece O'ndan mı; yoksa O'nunla beraber başkalarından da mı korkacağımız, sadece O'na mı; yoksa O'nunla beraber başkalarına da mı teslim olacağımız değerlendirilmeye alınır. Hayatımızda Allah'ı ve O'nun muhteşem emirlerini ilk sıraya mı; yahut ikinci, üçüncü, dördüncü, yirminci, ya da ellinci sıraya mı alacağımız Yüce Allah tarafından tespit edilir. Demek oluyor ki tercihlerimiz, seçimlerimiz ve sıralamalarımız test edilir. Yüce Rabbimiz, sınırsız ikramı ve imtihan nosyonunun doğası gereği bizleri bu tercihlerimizde özgür bırakır:

“Ona doğru yolu gösterdik; ister görevini yapar, isterse o yolu görmezlikten gelir, onun üstünü örter (kâfir olur).” (İnsan 76/3)

Bu satırları yazan ben, ergenliğe kadar zihnime ve gönlüme yerleşen ve ergenlikten itibaren de hiçbir kuşku duymadığım “sadece Yüce Allah’a kulluk edilmesi gerektiği” bilgisinin üzerini örtmüştüm. Hem de bahsettiğim gibi bunu “tercih ederek” yapmışım. Hür ve bilinçli şekilde doğru yola yüz çevirmişim. Her canlı ve cansız gibi O’nun mutlak hakimiyetinden zerre şüphe duymasam da O’nun emirlerinin o dönemki keyfime, kibrim, sabırsızlığıma ve tembelliğime uymaması sebebiyle evrensel ve sonsuz doğruları arka sıralara gönderip, peşin menfaatlerimi önceliğe dönüştürerek Allah affetsin ki şirk isimli eylem ve tavıra bulaşmışım. (Bu ayıbım için her gün Yüce Rabbimizden af dilerim ve bana izin verdiği müddetçe her gün dilemeye devam edeceğim.)

Allah’ı haşa birinci sıraya koymamak (şirk) bir insanın kendine yapabileceği en büyük zulümdür:

“Lokman, oğluna öğüt verirken şöyle demişti: ‘Oğulcuğum! Allah’a şirk koşma; çünkü şirk koşmak pek büyük bir zulümdür.’” (Lokmân 31/13)

“Şüphesiz Allah kendisine ortak koşulmasını bağışlamaz. Bunun dışındakiler Allah’a ortak koşan, muhakkak ki derin bir sapıklığa düşmüştür.” (Nisâ 4/116)

Şirke bulaşan insan Allah’ı dosdoğru anmaktan uzaklaşır. Allah’ın zikrinden uzaklaşmak da hem dünya hayatındaki huzura hem de esas hayattaki kondisyonumuza direkt tesiri olacak bir felakettir.

Dünya hayatında kaçırılan huzur: **“...Kalpler ancak Allah’ın zikri ile huzur dolar.”** (Ra’d 13/28)

Hayattaki esas kayıp: **“Sahibinin -Rabbinin- adını aklından çıkarmayan ve O’nun yolundan ayrılmayan kişi kurtuluşa ermiştir.”** (A’lâ 87/15)

“Allah, kendisine ortak koşulmasını bağışlamaz. Bunun altında olanı, gerekeni yapan kişi için bağış-

lar. Kim Allah’a ortak koşarsa derin bir sapıklığa düşer gider.” (Nisâ 4/148)

Hayatımda ne Allah’ı zikretmek, ne de Yüce Rabbimizin gösterdiği doğru yola dahil olma gayreti bulunuyordu.

Peki, ne oldu da yakın zamanda Yüce Rabbimizin ayetleri üzere bir hayat sürdürme eğilimi sergiledim?

Tolstoy “İtirafımlarım”da der ki **“sınıfımın yaşadığı hayattan uzaklaştım, bunun hayat değil; sahte bir görüntü olduğunu fark ettim. Keyfini sürdürdüğümüz lüksler hayatı anlamamızı imkansız kılıyordu.”**

Benim de bu sürece başlangıcım bu his ile beraber oldu. “Sınıfım” ifadesi elbette onun ve benim için muadil olmasa da bu cümleyi kendi şartlarıma uyarlayacağım.

Şirke bulaşan insan Allah’ı dosdoğru anmaktan uzaklaşır. Allah’ın zikrinden uzaklaşmak da hem dünya hayatındaki huzura hem de esas hayattaki kondisyonumuza direkt tesiri olacak bir felakettir.

Mensup olduğum cenahın doğru gördüğü ve tartışılmaz kabul ettiği seküler, beşerin nizam tahsis edici olduğu ve haşa “Allah’sız alanlar” oluşturma gayesindeki perspektif, bana beklediklerimi veriyor gibi davranıyordu. Hayatı bu düşünce sisteminin normları üzerine yaşarken, Yüce Allah’a gönüllüce kulluk etmemiz, tarafımızı doğrulardan yana, yani

Allah’ın ayetlerinden yana seçmemiz gerektiğini söyleyen emirleri asla gündemime dahi almıyordum. Zira bana aktarılan ve benim de nefsimde uyan fikir oydu ki “yaşayış biçimimizi Allah’ın emirlerine adapte etmemize lüzum yoktur. Onlar, geçerli olup olmadığı meçhul, “eski insanların” motivasyonlarına hitap eden, bugünün çağdaş atmosferine uyması mümkün olmayan, akli başında bir kimsenin hiç göz atmadan yüz çevirmesi ve hafta onu dikkate alan insanları küçümsemesi farz olan iptidai yazılardan ibarettir.”

“Onlara ‘Rabbimizin indirdiği nedir?’ diye sorulsa, ‘Eskilerin masalları’ derler.” (Nahl 16/24)

“Onlara: ‘Allah’a, diğer insanların güvendiği gibi güvenin.’ denince: ‘O akılsızların güvendiği gibi mi

güveneceğiz?’ derler. Dikkat edin, asıl akılsızlar onlardır ama bilmezler.” (Bakara 2/13)

Dediğim gibi, bu kabul, benim keyfime geliyordu. Hayatıma Allah'ın emirlerini sokmamak benim kendimle olan ilişkiye, zaman idareme ve sosyal ilişkilerime bu emirlerin müdahil olmamasını ifade ediyor ve benim çıkarlarım üzerine kurguladığım düzenimin devam etmesini sağlıyordu.

Alıntıda “sınıf” olarak zikredilen, içine doğduğum ve içinde büyüdüğüm çevre olarak ele aldığım kalabalığa üye olup, çok da başarılı işler icra eden sayısız insan vardır. O insanlara haşa “yetersizlik” gibi bir nispette bulunmak yalnızca beni zavallı durumuna sokar, bunun farkındayım. Fakat Allah'ı haşa geri plana attıktan sonra elde edilen meslekî, maddî ya da vicdanî başarı, Allah'ın Kendisi'ne ve sadece Kendisi'ne ibadet etmemizi buyuran emirlerini susturamayacaktır. Bu yüzden, o gibi meslekî-akademik başarı elde etmiş, yahut da benzeri potansiyele sahip olan bir insan bu yazıyı okuma inceliği gösterirse ona da şu ayet ile sesleniyorum:

“Onlara, Allah'ın lütfunu ve ikramını anlat; içleri onunla rahatlasın. Bu, onların biriktirdiği her şeyden değerlidir.” (Yûnus 10/58)

Allah'ın lütfu ve ikramı; biriktirdiğimiz, kıyamete kadar biriktireceğimiz ve biriktirebileceğimiz her şeyin toplamından daha değerlidir. Her şey, O'nun emirlerine uyduktan sonra anlam ve değer kazanır.

Senelerin ardından gördüm ki esas hayatı (esas hayatın ne olduğu Ankebût 64'te yazar) hiçe sayan bir yaşayışın ürettiği gelecek öngörüsü bir insanı manen tatmin edemeyecektir, bir anlık tatmin etse bile katıyken yetmeyecektir. Meğer Yüce Rabbimiz A'lâ 16-17'de durumumuzu anlatıyor, üstüne bir de uyarıda bulunuyormuş:

“Hayır, siz yaşadığınız şu hayatı tercih ediyorsunuz. Oysa ilerideki hayat daha hayırlı ve süreklidir!” (A'lâ 87/16-17)

Allah, Kasas Sûresi altmışıncı ayette maddiyat, prestij ve rahatlığı, Allah'a kulluk etmeye tercih etmenin akılsızlık olduğunu söylüyormuş. O zamanlarda Yüce Rabbimizin bunları söylediğinden haberdar değildim:

“Size verilen her şey dünya hayatının geçici metayı ve süsüdür. Allah'ın yanında olanlarsa daha hayırlı ve kalıcıdır. Akletmez misiniz?” (Kasas 28/60)

Rabbimiz, dünyaya tırnaklarını geçiren seküler zihne seslenerek, idealize ettikleri şeyin oyun ve eğlence olduğunu söylemiş. Dünyayı Ahiret'e tercih edenlere bir defa daha sorarmış “akletmez misiniz?” diye:

“Dünya hayatı oyun ve eğlenceden ibarettir. Şüphesiz ahiret yurdu korkup sakınanlar için daha hayırlıdır. Akletmez misiniz?” (En'âm 6/32)

Allah haşa “dünyayı hiçe sayın” demez. Burası insan-öğlü için çok mühimdir. Dünya bir bekleme odası olsa da, neticede bizim imtihan salonumuzdur. Öyle ki Yüce Rabbimiz **“Allah'ın sana verdikleri ile ahiret yurduna yönel. Dünyadan da payını unutm...”** (Kasas 28/77) buyurmaktadır. Özetle Kur'an'ın bu husustaki vurgusu, hiç beklemediğimiz herhangi bir saniye, içinde barındırdığı her şey ile tamamen sona erebilecek kısacık dünya hayatını; sonsuz, bitmeyecek ve yaşamının ne demek olduğunu tam anlamıyla idrak edeceğimiz esas hayata “tercih etmenin” yanlışı olduğudur.

Yaşadığım hayat manevi düzlemde yetersiz geliyordu. Bunu, herkese olduğu gibi bana da Allah hissettiriyordu:

“O, kişiye davranışlarındaki yanlışı da doğruluğu da ilham eder.” (Şems 91/8)

Kariyerçi kapitalistik anlayışın yaşattığı normatif prensiplerinden (yalanlardan, Yûnus 30) uzaklaşıp başka bir arayışa girmeyi istedim. Bu tercih teması ile ilintilidir. Doğrular ve menfaatler şeklinde çizilen aksın, menfaatlerim kısmından ayrılış gayretidir. Belki de bu arayışı yeni menfaatler bulmak uğruna yaptım, fakat yine de sorgulamaksızın miras aldığım sahteliklerden uzaklaşmaya çalışmak samimi bir yönelişti. Ama yönelişin adresi belli değildi. İşte esas mesele de buydu.

Sizden Gelenler

CAN OKCABOLLU

Hayatımın merkezine aldığım olguları terk etmek arzusunda ydım. Biraz daha açmak gerekirse, insanın kendine yapabileceği en büyük, ama en büyük kötölük olan Allah ile beraber başka ilahlar edinmekten, yani şirkten -pek de farkında olmayarak- kurtulmak ve arınmak istedim... Çünkü o bir pisliktir ve insanı hem burada hem de çok yakınımızda olan ahirette mahveder. Şirk üzere yaşayan bir insanın, yani önceliklerinin birinci sırasına Allah'a ibadet etmeyi yerleştirmeyen insanın akli da, kalbi de rahat olamaz. Psikolojisi de sağlıklı olamaz. Bunun imkanı yoktur. Bunu, hayatı ve yaşamayı yaratan Yüce Allah (c.c) söyler:

“Kim de kitabımdan yüz çevirirse onun sıkıntılı bir hayatı olur. (Mezardan) kalkış günü mahşer yerine kör olarak getiririz.” (Tâ-hâ 20/124)

“Ayetleri görmezlikten gelenlerin (kâfirlerin) kalplerine korku salacağız. Çünkü onlar, Allah'ın indirdiği bir delile dayanmadan O'na ortaklar uydurmuşlardır. Varıp kalacakları yer cehennemdir. Bu yanlış yapanların yerleşecekleri yer ne kötüdür!” (Âl-i İm-rân 3/151)

Keza bu ayet bize söyler ki ayetlere yüz çeviren insan, Allah'ı hayatının ilk sırasına almıyor demektir. Yani her kafir, aynı zamanda müşriktir.

Bir de şirk ile yaşayıp kendini memnun adlandıran kimselere değinelim. Müşrik insan kendisini mutlu hissetse de bu sözde mutluluk, Allah'ı ikinci sıraya almanın inşa ettiği faciayı unutabilmek hedefiyle kognitif dissonance gereğince oluşmuş bir yalandır. Demem o ki bu insanlar en büyük mücadeleyi kendilerine karşı verirler. Yapılması gerekeni bilen, ama yapmayan insan, yapılması gerekeni neden yapmadığına dair bahaneler bulmaya başlar. Bu bahaneler yalanelardan ibarettir. Çünkü Allah'ın emrini yerine getirmemek için hiçbir sebep olamaz (Nür 24/37). Bu yalanelar, bu insanları çok rahatsız eder; fakat kendileri için uygun gördükleri hayat tarzını bırakmak istemedikleri için yalan söylemekten vazgeçemezler:

“Bütün kafirler -Allah'ın ayetlerinin üzerini örtenler- yalana batmıştır.” (Burûc 85/19)

Nitekim kendimize yalan söyleyerek kendimizi bile kandırabiliriz, fakat Allah'ı kandıramayız. O her şeyi bilendir:

“De ki: ‘Dininizi, Allah'a mı bildireceksiniz? Allah, göklerde ve yeryüzünde ne varsa bilir. Allah, her şeyi bilendir.’” (Hucurât 49/16)



“Andolsun, onlardan öncekileri sınadık; Allah, gerçekten doğruları da bilmekte ve gerçekten yalaneları da bilmektedir.” (Ankebût 29/3)

“Onlar, -Allah'ın ayetleri karşısında yalaneları sarıyanlar- insanları Kur'an'dan engeller, kendileri de ondan uzak dururlar. Ama sadece kendilerini helak ederler de farkında olmazlar.” (En'âm 6/26)

Kendini mahvetmekte olan insan istediği kadar ben mutluyum desin. Allah bu insanları yanlış yolda görmektedir. Yukarıda ayetler ile belirttiğimiz gibi, Allah'ın yanlış yolda gördüğü bir insan ne burada ne de esas hayatta müsterih olamaz. Allah buyurur ki:

“Bir yalanı Allah'a atfedenden veya O'nun ayetleri karşısında yalan yanlış şeylere sarıyandan daha yanlış kim olabilir? Allah, yanlışlar içindeki o kimseleri umduklarına kavuşturmayacaktır.” (En'âm 6/21)

Tekrar kendime döneyim. O dönemki önceliklerimi değiştirmek istesem de “Allah'ın emirlerini hayatımın

merkezine alacağım” gibi bir kararlılık içinde değildim. Hatta Allah’a gönüllüce kulluk etmeyi beynim hatırlamıyordu bile. Zira, kalbim körelmişti:

“Kendisiyle akledecekleri bir kalplerinin ve işitecekleri bir kulaklarının olması için yeryüzünde do-laşmazlar mı? Çünkü gözler kör olmaz. Asıl kör olan sinelerdeki kalplerdir.” (Hacc 22/46)

Ve Allah’ı unutmuştum, **“Allah’ı unutanlar gibi olma-yın. Allah böylelerine kendilerini unutturur. Onlar yoldan çıkmış kimselerdir.”** (Haşr 59/19)

Her ne olursa olsun, hayatımın ilk sırasında bulunan maddeleri yenilemek istiyordum. Yeni hedeflerimi o an belirlememiş olsam da yukarıda tekrar ettiğim gibi, salt bu değişim arzusu dahi belki de geç kalmış bir “şirki terk etmek” (Nisâ 4/48) tercihiydi. Hatırlayalım ki imtihanımız da tercihler imtihanıdır. Sanıyorum Yüce Rabbimiz, bu tercihi -bilinçli ya da bilinçsiz- sergiledi-ğim için bana öyle bir ikram verdi ki, şimdi bunu anlat-maya çalışacağım.

Bir gün hiç beklemiyorken, Kur’an’ın içeriğine dair hiç-bir şey, ama gerçekten hiçbir şey bilmiyorken bir ayet ile karşılaştım. Bu ayet İnfitâr Sûresi’nin altıncı ayetiydi:

“Ey insan, kerim olan Rabbine karşı seni aldatan nedir?”

Bu ayeti okuduğumda yaşadığım hissi ben değil, sa-dece kullarına bu hissi yaşatan Yüce Allah tarif ede-bilir:

“Allah sözlerin en güzelini, birbirine benzer, ikişerli (âyetler şeklinde düzenlenmiş) bir kitap olarak in-dirmiştir. (Bu düzenleme) Rablerinden korkanların tüylerini ürpertir. Sonra vücutlarını ve kalplerini Al-lah’ın zikrine (verdiği bilgiye) karşı yumuşatır. İşte bu, Allah’ın yoludur. O, görevini yapan kullarını bu yola sokar. Allah’ın sapık saydığını kimse doğru yolda göremez.” (Zümer 39/23)

Kalbin Allah’ın zikrine karşı yumuşaması, yatışması... Allah kimi kullarına böyle bir duygu tattırarak onlara yol gösterdiğini buyurur ve ardından hidayet kelime-sini kullanır. Peki, hidayet ne demektir:

“Eğer seninle çekişip-tartışarlarsa, de ki: ‘Ben, bana uyanlarla birlikte, kendimi Allah’a teslim ettim.’ Ve kitap verilenlerle ümmilere de ki: ‘Siz de teslim ol-dunuz mu?’ Eğer teslim oldularsa, gerçekten hida-yete ermişlerdir. Fakat yüz çevirdilerse, artık sana düşen yalnızca tebliğdir. Allah, kulları hakkıyla gö-rendir.” (Âl-i İmrân 3/20)

Yani hidayet; teslimiyeti, sadece O’na teslim olmayı içerir.

“De ki: ‘Ey insanlar, ben Allah’ın sizin hepinize gön-derdiği bir elçisiyim. Ki göklerin ve yerin mülkü yal-nız O’nundur. O’ndan başka ilah yoktur, O diriltir ve öldürür. Öyleyse Allah’a ve ümmi peygamber olan elçisine iman edin. O da Allah’a ve O’nun sözleri-ne inanmaktadır. O’na iman edin ki hidayete ermiş olursunuz.” (A’râf 7/158)

Hidayet; güvenin (iman) ve sadece O’na olan güvenin ifadesidir.

“Biz onların göğüslerinde kinden ne varsa çekip almışız. Altlarından ırmaklar akar. Derler ki: ‘Bizi buna ulaştıran Allah’a hamd olsun. Eğer Allah bize hidayet vermeseydi biz doğruya ermeyecektik. An-dolsun, Rabbimiz’in elçileri hak ile geldiler.’ Onlara: ‘İşte bu, yaptıklarınıza karşılık olarak mirasçı kılın-dığınız cennettir” diye seslenilecek.” (A’râf 7/43)

Hidayet, doğruya gidiş yoludur. Tek doğru istikamet olan O’na kulluk etmeye ve bunun doğal neticesi olan kurtuluşa doğru yola çıkmaktır. İnsana bu rakipsiz ödülü veren sadece Yüce Allah’tır:

“Ki beni yaratan ve bana hidayet veren O’dur.” (Şu-araâ 26/78)

Her birey kendisini doğru yolda görse de, insanın böy-le düşünmesinin hiçbir değeri yoktur. Biz kendimizi nasıl adlandırsak da, Allah’ın emirlerine karşı gelme-mize rağmen kendimizi avutmak için ne kadar “kalbim temiz” desek de, ya da kendimizi en iyi Müslüman ola-rak görsek de, bizi bizden daha iyi bilen, her zaman ve sadece O’dur: **“Şüphesiz, senin Rabbin; yolundan sapanları iyi bilir, doğru yolda olanları da iyi bilir.”** (Necm 53/30)

Sizden Gelenler

CAN OKCABOLLU

Peki, Yüce Rabbimiz neden bana böyle bir ikramda bulundu? Bunu sadece Kendisi bilir. Ben yukarıda belirttiğim üzere herkesin yapması hayli mümkün olan “şirki terk etmek” tercihimin karşılık bulmuş olabileceğini düşünüyorum: (yine tekrar edeyim ki her şeyin doğrusunu ve içyüzünü sadece Allah bilir.)

“İşte bu, Allah’ın yoludur. Gerekeni yapan kullarını bu yola sokar. Eğer (bu nebiler) ortak (şirk) koşarlardı bütün yaptıkları boşa giderdi.” (En’âm 6/88)

“Allah Nuh’a ne emretmişse onu, sizin için bu dinin kuralı (şeriat) yapmıştır. Sana vahyettiğimiz, İbrahim’e, Musa’ya ve İsa’ya emrettiğimiz şudur: ‘Bu dini ayakta tutun ve birbirinizden ayrı düşmeyin.’” **Senin çağırdığın şey müşriklere ağır gelir. Allah, bu dini tercih edeni kendi tarafına (yoluna) seçer ve O’na yöneleni doğruya yönlendirir.”** (Şûrâ 42/13)

“Ben”, “benim”, “bana” gibi ifadeler yanlış anlaşılmalıdır. Ayetlerde de görüldüğü gibi ortada insan sayesinde ve insana ait olan hiçbir başarı yoktur. Ben yalnızca herkesin içinde yer alan “şirkten uzaklaşmak” isteğimi uygulamaya koyunca Yüce Rabbimiz beni Kitabıyla buluşturdu. Olan biten sadece budur. Ve evet, altını çizdiğim üzere, herkes şirkten uzak durmak, yani herkes Allah’ı hayatının ilk sırasına almayı çok ister:

“Ayetleri görmezlikten gelenler (kafirler), zaman zaman “Keşke biz de tam teslim olanlardan (müslümanlardan) olsak” diye çok arzu ederler.” (Hicr 15/2)

Bu arzumuzu ateşleyip eyleme geçerse Rabbimiz bize çok yardım eder:

“Bizim uğrumuzda mücadele edenlere elbette yollarımızı gösteririz. Allah güzel davrananlarla beraberdir.” (Ankebût 29/69)

Hatta bu yola girenin takvasını (fıtratını koruma gücünü) artırır:

“Allah, doğru yola girenlerin hidayet ve takvasını artırır.” (Muhammed 47/17)

Ve bir de üstüne takvasını artırdığı kulları hakkında buyurur ki:

“Onlar inanıp güvenen ve çekinerek korunan kimselerdir. Hem dünya hayatında, hem de ahirette müjde onların hakkıdır. Allah’ın sözlerinin değişmesi diye bir şey olamaz. İşte en büyük kurtuluş budur.” (Yûnus 10/63-64)

Görüyoruz ki, önceliği “Allah’a ibadet etmek” olmayan bir insanın, bu önceliğini değiştirme yolunda gayret etmesi, “en büyük kurtuluş” a varabilecek bir tavrıdır.

Hayatımı, Kur’an ile tanıştığım günden beri şimdi okuyacağınız cümleleri zikredebilen ve bu doğrultuda yaşayabilen kimseler arasına girmek için çabalıyorum:

“Benim yolum budur, açık bir belgeye dayanarak, insanları Allah’a çağırıyorum. Ben ve bana uyanlar öyleyiz. Allah’a boyun eğirim. Ben müşriklerden değilim.” (Yûsuf 12/108)

Bir insanın bu cümleleri kurabilmesinin tek sebebi de Yüce Rabbimizin sınırsız hediyeleridir:

“De ki: ‘Ben sapıtmışsam, bu sadece beni etkiler. Doğru yolu bulmuşsam Sahibimin (Rabbimin) bana vahyettiği şey sebebiyledir. O iştir, pek yakındır.’” (Sebe 34/50)

Tüm övgüler ve başarı sadece O’nundur ve O’ndandır. (Fâtiha 1)

Bundan sonra bu yoldan saparsam bu sadece benim hatamdır ve kendi aleyhimedir: **“Şüphesiz, sana bu Kitab’ı insanlar için hak olmak üzere indirdik. Artık kim hidayete ererse, bu kendi lehinedir; kim saparsa, o da kendi aleyhine sapmış olur. Sen onların üzerinde vekil değilsin.”** (Zümer 39/41)

Sonuç

Ergenliğe başlangıç itibarıyla zihnimde ve gönlümde yer kuran, fakat üzerini örtüp yüz çevirdiğim “sadece Allah’a kulluk edilmesi gerektiği” bilgisini canlandırıp

bilinçli ya da bilinçsiz halde bu minvalde eyleme geçmek istediğim anda Yüce Rabbimiz sınırsız Rahmeti sayesinde, başka hiçbir şeyle kıyaslanamayacak bir ikramda bulunarak beni Kitabıyla buluşturdu. Hayatımın sonuna kadar bu anlatılamaz armağan için O'na hamd etsem de bu ikramın şükrünü hakkıyla eda edemem. Rabbimiz de bunu biliyor:

“Eğer Allah’ın sizin için yarattığı nimetlerini, saymaya kalksanız, kesinlikle sayamazsınız. Şüphesiz ki Allah bağışlayan ve merhamet edendir.” (Nahl 16/18)

Kendi tecrübemi aktarmış olmam benim hayatımın ehemmiyet içeriyor oluşundan değildir. Aksine, olabildiğine sıradan bir insanım. Bu yazıda sadece, Yüce Rabbimizin ayetlerini kendi emsalim vasıtası ile paylaşarak herhangi bir kişi ile Kur’an ortak paydasında buluşmak isterim.

Nihayetinde Yüce Rabbimizin kitabı: **“Bir hatırlatmadır; dileyen kimse, Rabbine doğru bir yol tutar.”** (Müzzemmil 73/19)

Bu yola atılmak isteyene Yüce Rabbimiz rehberlik eder:

“Bizim uğrumuzda mücadele edenlere elbette yollarımızı gösteririz. Allah güzel davrananlarla beraberdir.” (Ankebût 29/69)

Ve **“Kimin yola geldiğini onaylamak isterse onun kalbini İslam’a açar...”** (En’âm 6/125)

Kalbin İslam’a açılmasının ne demek olduğunu sadece kalbi İslam’a açılanlar bilebilecektir. Onlara selam gönderirim.

Eğer bana böyle bir ikram bahşedildi ise yeryüzünde ki her insan Kur’an ile buluşabilecektir. Zira bu Kitap herkese seslenir:

“Ey insanlar, TÜM İNSANLAR, Rabbinizden size bir öğüt, sinelerde olana bir şifa ve mü’minler için rehber ve ikram olan Kitap geldi.” (Yûnus 10/57)

O’ndan başka birinci sıraya koyulan her şey, yani O’na ortak sayılan bütün sahte ilâhlar, O’ndan başka övülen her şey ve uğruna yaşanan her ne varsa kaybolup gidecektir:

“Baksana; kendilerine karşı nasıl da yalan söylemişler? Ortak diye uydurdıkları da kaybolup gidecektir.” (En’âm 6/24)

Ve O’ndan başka kalan her şey varlığını ve etkisini kaybedecektir:

“Allah ile birlikte bir başka ilahı yardıma çağırma. Allah’tan başka ilah yoktur. Allah dışında her şey etkisizleşecektir. Karar yetkisi O’ndadır. Hepiniz O’na döndürüleceksiniz.” (Kasas 28/88)

Yüce Rabbimiz sorar: **“Kendini zavallı duruma sokandan başka, kim İbrahim’in dininden yüz çevirir?...”** (Bakara 2/130)

Peki, İbrahim’in (a.s) dini neydi?

“Rabbi ona “Teslim ol!” dediğinde o, “Varlıkların Sahibine teslim oldum!” demişti.” (Bakara 2/131)

İşte teslim olunacak tek mercii varlıkların Sahibi Olan Allah’tır, O’nun dini olan İslâm’dır:

“Allah katında din, İslam’dır...” (Âl-i İmrân 3/19)
İslâm teslim olmak demektir. Teslim olunan ve teslim olunması gereken tek din budur:

“Allah’ın dininden başkasını mı arıyorlar? Oysa göklerde ve yerde kim varsa, isteyerek veya istemeyerek O’na (ona) teslim olmuştur.” (Âl-i İmrân 3/83)

O’nun dini İslâm, yeryüzünde yaşamış, yaşayan ve yaşayacak her insanın doğasındadır. (Rûm 30/30) Dolayısıyla, Yüce Allah’ın tüm insanlığa bir müjde, rehber, öğüt ve uyarıcı olarak inzâl ettiği Kur’an-ı Kerim, hiç kimsenin yanlış diyemeyeceği doğrulardan oluşur: **“Bil ki Allah’ın dini, saf ve katışıksız dindir...”** (Zümer 39/3)

Hâl böyleyken; **“Ey insan, seni kerim olan Rabbine karşı aldatan nedir?”** (İnfitâr 82/6)